

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

Una trobada d'amics

NARRADOR 1 Us explicarem una història entre la meva amiga i jo, una història que va passar en un poblet petit, petit, de ves a saber on.

NARRADORA 2 En aquest poble, on gairebé no passen cotxes, ni té cap botiga, un nen que es deia Biel i la seva família hi anaven de vacances deu dies de tots els mesos d'abril, al bell mig de la primavera. Aquest nen, de cinc anys, es passava tot el dia al carrer.

NARRADOR 1 Tenien la casa dalt de tot del poble, tocant a un castell mig en ruïnes que hi havia. El Biel no feia gaire cas del castell, segurament perquè si no t'ho feien veure, no semblava que hagués estat un castell, però del que sí que feia cas era dels animalons que es passejaven sota les pedres, entre el blat segat, i pels troncs dels ametllers que hi havia al llarg dels camps.

NARRADORA 2 Cada matí, en acabar d'esmorzar, el Biel sortia de casa per fer la descoberta del poble. Abans de tancar la porta del carrer se sentia una veu mig adormida de la seva mare que li deia:

MARE —No t'oblidis d'agafar la gorra! I no t'acostis a la carretera! I no deixis sortir la teva germana!

BIEL—Sí, mama! —cridava el Biel que ja estava a uns quants metres de casa.

MARTINA — Jo hi vull anar, mama! Deixa'm anar, que ja soc gran!

NARRADOR 1 El recorregut que feia el nen pel poble era gairebé sempre el mateix. Primer, pujava fins al castell i el vorejava fins a arribar a les treus creus plantades dalt del turó. Des d'allà, el nen contemplava la plana groguenca i marronosa dels camps segats i llaurats. El sol brillava impacient per pujar cada cop més amunt i escalfar aquell tros de món. Al Biel li encantava contemplar aquell paisatge.

NARRADORA 2 D'allà, enfilava camí de l'escola, on s'entretenia amb algun nen jugant a pilota a la pista de bàsquet. Continuava la seva passejada, sol o acompanyat, cap al camp de futbol i acabava a la capella, on jugava una estona a fer pastetes amb la terra i amb l'aigua de la font. Quan es

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

cansava de voltar, que era quan la calor més pesava, desfeia el camí i tornava cap a casa.

NARRADOR 1 De vegades, també sortia després de sopar amb la seva mare i la seva germana a fer una passejada amb les llanternes. Els agradava escoltar els sorolls que feien alguns animals a la nit: grills, mussols, òlibes i ratolins.

NARRADORA 2 Una nit, quan travessaven un camí van trobar un escarabat negre gegant, tenia la mida de la mà del nen. Era negre i lluent. El van enfocar amb la llanterna i l'escarabat es va aturar espantat. El van observar fixament i el van deixar continuar el seu camí.

NARRADOR 1 L'endemà al matí, el Biel, no es podia treure del cap aquell insecte que havien vist la nit abans, mai n'havia vist un de tan gran i tan lluent! Aquell dia no va sortir a primera hora del matí com tenia per costum, es va quedar al pati de casa i va voler fer la passejada abans de dinar.

BIEL—Mama, marxo un moment!

MARE—Biel, no triguïs que dinarem aviat!

MARTINA — No triguïs, Biel, que tinc gana!—Va dir la seva germana

BIEL—Nooo, vindré de seguida.

MARE—I agafa la gorra, que fa molt de sol!

NARRADOR 1 Sense saber perquè, el Biel va agafar la baixada de casa en direcció al poble, en comptes de pujar cap al castell. Pel camí li va semblar veure l'escarabat negre que havia vist la nit passada. La cuirassa negra d'aquell insecte semblava un vidre reflectit pel sol. El va seguir a poc a poc perquè no s'espantés, i va veure que avançava de pressa tot buscant l'ombra de les pedres. Anava cap a la plaça Major, però... per què?

NARRADORA 2 Feia una calor espantosa, malgrat ser el mes d'abril. Enguany la primavera havia arribat carregada de sol. La samarreta se li enganxava a l'esquena de tant com suava. Potser era massa tard, la seva

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

mare s'enfadaria si no tornava aviat, però volia veure on anava l'escarabat negre.

NARRADOR 1 Quan el nen va arribar al revolt del camí de la capella, va quedar astorat! No podia creure allò que veia. Es va amagar darrere d'uns matolls, es va treure la gorra i emocionat va veure el que semblava una trobada d'escarabats. El camp de futbol era ple d'insectes de tots colors asseguts sobre les potetes. Xerraven els uns amb els altres mentre xuclaven peres, pomes i préssecs. Un grup de grills i cigales, tot fregant les seves potetes feien música d'acompanyament. En un moment donat, l'escarabat negre es va posar dret i va parlar:

ESCARABAT—Amics i amigues! Us dono la benvinguda a la primera trobada d'escarabats del poble. Us he volgut convocar per dos motius. El primer és per celebrar el pic de la primavera, la nostra estació preferida. El segon motiu és perquè us volia fer adonar de quants insectes diferents vivim en aquest poble i de com us necessitem a tots i cadascun de vosaltres amb les vostres diferències. Mireu, uns sou allargats i estrets, d'altres sou d'un negre lluent, d'altres daurats, d'altres rodanxons, uns de vosaltres podeu volar i d'altres no, alguns sou peluts i d'altres pelats! Però creieu que algun és millor que un altre? No! Rotundament no! Tots sou diferents i la vostra diferència us fa especials, us fa igual de necessaris i dona riquesa a la nostra comunitat d'insectes.

Moltes gràcies per haver vingut. Sé que, a alguns de vosaltres, us pot haver costat molt d'arribar fins a aquí, perquè viviu a l'altra punta del poble. Moltes gràcies per l'esforç! I ara, gaudiu d'aquesta trobada, barregeu-vos entre vosaltres, conegueu-vos, expliqueu-vos on viviu i quina és la vostra feina. I mengeu i balleu que aquesta tarda de primavera tan calorosa és nostra!

NARRADORA 2 El Biel va escoltar el discurs com si es tractés d'un somni. De sobte, va pensar en la seva mare i va començar a córrer cap a casa; estava segur que el renyarien. Va entrar per la porta suat, vermell i emocionat pel que havia vist i sentit. La mare el va agafar a coll i el va abraçar tot preguntant-li:

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

MARE — D'on vens, fill meu, tan acalorat? Et trobes bé?

MARTINA — Què has fet? Jo volia venir amb tu!

BIEL — Un moment, Martina! Sí, mama, tinc molta gana!

MARE — Doncs renta't la cara i les mans i anem a dinar, bonic!

NARRADOR 1 La seva mare no estava enfadada, que bé!

BIEL — Mama, que puc convidar a berenar els meus amics del poble?

MARE — Quan?

BIEL — Avui. Et va bé?

MARE — Avui? Bé, sí, per què no? Com és que vols convidar-los?

NARRADORA 2 El Biel anava a explicar-li la trobada d'escarabats, però va pensar que la seva mare no s'ho creuria i li va dir:

BIEL — Perquè tinc ganes de fer una trobada d'amics!

I conte contat, conte acabat!

Pseudònim: Les floretes

Text: Elena Blaya

Enregistraments: Mireia Rey

Muntatge: Carla Sánchez

Coordinació: equip del Centre Obert de Vidreres